

**SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich**

Wpłynęło dn. 20.08.15 z at.....
nr. 5184..... podpis.....

Sekretariat Wicemarszałka Senatu RP

Jana Wyrowińskiego

Wpłynęło dn. 20.08.2015 r.

Nr 12/442

Podpis Seloader

KOMENDANT GŁÓWNY POLICJI

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2015 r.

Ga - 2009/1940/15

SZANOWNY PAN

JAN WYROWIŃSKI

WICEMARSZAŁEK SENATU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W związku z pismem l.dz. BPS/043-79-3420-KGP/15 otrzymanym wraz z oświadczeniem złożonym przez senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Roberta Mamąta, Przemysława Błaszczyka, Zdzisława Pupę i Jarosława Rusieckiego podczas 79. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 lipca 2015 r., przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Jak wynika z ustaleń, w dniu 13 czerwca 2012 roku funkcjonariusze Wydziału Patrolowo-Interwencyjnego Komendy Rejonowej Policji (KRP) Warszawa IV podjęli interwencję własną w Warszawie przy skrzyżowaniu ul. J. Olbrachta z ul. Redutową wobec kobiety, która przeszła przez jezdnię w miejscu niedozwolonym tj. o popełnienie wykroczenia z art. 97 kw. Z uwagi na odmowę podania danych, sprawcę wykroczenia przewieziono do KRP W-wa IV przy ul. Żytniej 36 w celu ustalenia tożsamości. Sprawcą okazała się Pani Małgorzata B. Czynności zakończono sporządzeniem wniosku o ukaranie do Sądu.

W dniu 14 czerwca 2012 roku do KRP W-wa IV wpłynęło pismo Pani Małgorzaty B., w którym poinformowała o nieprawidłowo przeprowadzonej interwencji przez funkcjonariuszy. W powyższej sprawie przeprowadzone zostały postępowanie wyjaśniające w KRP W-wa IV za l.dz. ZK-1081/12. Ustalony stan faktyczny i prawny nie dał podstaw do uznania, że funkcjonariusze Policji podejmujący interwencję wobec Pani Małgorzaty B. wykonywali czynności służbowe w sposób nieprawidłowy.

Następnie zostało przeprowadzone postępowanie przygotowawcze przez Prokuraturę Rejonową dla Warszawy-Mokotowa o sygn. w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy w/w jednostki Policji, podczas wykonywania czynności służbowych

z Panią Małgorzatą B., tj. o czyn z art. 231 § 1 kodeksu karnego. W ramach prowadzonego śledztwa, prokurator wydał zarządzenie o powierzeniu określonych czynności śledztwa funkcjonariuszom z Biura Spraw Wewnętrznych (BSW) Komendy Głównej Policji. Czynnością, jaką mieli wykonać funkcjonariusze Policji było zabezpieczenie monitoringu. W dniu 23 lipca 2012 roku prokurator referent wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa z powodu braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt. 2 kpk).

W dniu 06 sierpnia 2012 roku Pani Małgorzata B. złożyła zażalenia na umorzenie postępowania, które zostało rozpatrzone przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli III Wydział Karny sygn. akt . Sąd w wydanym postanowieniu nie uwzględnił zażalenia pokrzywdzonej i podtrzymał decyzję Prokuratury o umorzeniu śledztwa.

W omawianych postępowaniach nie dopatrzonego się nieprawidłowości w postępowaniu funkcjonariuszy Policji wobec Pani Małgorzaty B.. Trudno więc potwierdzić stanowisko Panów Senatorów, że powyższa sprawa jest przykładem dążenia funkcjonariuszy do „poprawy statystyki wykrywania przestępstw”.

Policja jest instytucją działającą w oparciu o przepisy prawa, w tym przede wszystkim wykonuje swe zadania na podstawie *ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji* (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 355, z późn. zm., zwanej dalej *ustawą*). W treści artykułu 1 *ustawy* ustawodawca spenalizował podstawowe zadania Policji, którymi m. in. są: ochrona życia i zdrowia ludzi oraz mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra (art. 1 ust. 2 pkt 1) oraz wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców (art. 1 ust. 2 pkt 4). Na tej podstawie funkcjonariusze Policji, po ujawnieniu wykroczenia, podejmują czynności zmierzające do zastosowania takich środków represji wobec sprawcy lub oddziaływania pozakarnego, aby miały one charakter prewencyjny oraz skutecznie zapobiegały popełnianiu wykroczeń oraz powstawaniu zjawisk kryminogennych.

Postępowanie w sprawach o wykroczenia oparte jest m. in. na zasadzie celowości pozwalającej na ocenę, czy konieczne jest wniesienie do sądu wniosku o ukaranie, czy też za wystarczające można byłoby uznać zastosowanie wobec sprawcy wykroczenia pozakarnych środków oddziaływania. Tym samym, funkcjonariusz Policji, w każdym przypadku zobowiązany jest podjąć decyzję co do trybu postępowania wobec sprawcy wykroczenia. Należy przy tym podkreślić, że policjant ujawniający wykroczenie, w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, podejmuje suwerenną decyzję co do sposobu zakończenia sprawy.

Odnosząc się do tzw. polityki represyjnej należy wskazać, że w prawie wykroczeń obowiązuje zasada pierwszeństwa stosowania środków oddziaływania wychowawczego nad środkami stricte represyjnymi. Należy jednak pamiętać, że Policja, oprócz środków represji,

podejmuje również wielokierunkowe działania zmierzające do poprawy stanu bezpieczeństwa tzn. zarówno działania w obszarze edukacyjnym, jak i profilaktycznym.

Nie zawsze jednak wiadomo, czy zastosowanie wobec sprawcy wykroczenia środków oddziaływania wychowawczego będzie wystarczające do osiągnięcia zamierzonych celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Poza możliwymi do zastosowania przez policjanta środkami oddziaływania wychowawczego wobec sprawców wykroczeń, przewidzianymi w art. 41 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2013 r., poz. 482, z późn. zm.), istnieje również możliwość zastosowania postępowania mandatowego, uregulowanego w Rozdziale 17 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r., poz. 395, z późn. zm.).

Zgodnie z przepisami, każdy funkcjonariusz Policji i w każdym przypadku może podjąć całkowicie suwerenną decyzję o zastosowaniu pouczenia wobec sprawcy wykroczenia i nikt tego prawa policjantom nie odbiera, a wręcz odebrać nie może. Nie jest jednak żadną tajemnicą, że Policja, realizując cel nadrzędny jakim jest poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego, analizuje ilość pouczeń stosowanych przez policjantów wobec sprawców najcięższych wykroczeń, co w pewnym sensie kreuje określoną politykę represyjną. Zwolennicy bardziej liberalnego podejścia powinni jednak zdawać sobie sprawę, że każdego roku na polskich drogach ginie ponad 3 tys. osób, co sytuuje Polskę na jednym z pierwszych miejsc w zjednoczonej Europie. Dlatego też, Policja podejmuje wielokierunkowe działania zmierzające do poprawy stanu bezpieczeństwa, tzn. zarówno działania w obszarze edukacyjno – profilaktycznym, jak i represyjnym. Należy podkreślić, że oczekiwaniem zdecydowanej części społeczeństwa, w szczególności osób lub ich rodzin, które zostały dotknięte tragedią uczestniczenia w wypadku drogowym nie jest bardziej liberalne podejście Policji do sprawców wykroczeń, ale zapewnienie tym obywatelom bezpieczeństwa w sferze ruchu drogowego.

Należy podkreślić, iż w kwestii efektywności wyników policjantów służby prewencyjnej nie obowiązują żadne limity, ani wskaźniki, które mają jakikolwiek wpływ na zakończenie przez nich prowadzonych czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia.

Niezależnie od powyższego pragnę podkreślić, że system oceny pracy polskiej Policji uregulowany został w przywołanym powyżej zarządzeniu Nr 71 Komendanta Głównego Policji z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie planowania strategicznego, sprawozdawczości oraz systemu kontroli zarządczej w Policji, którym zastąpiono obowiązujące we wcześniejszych latach zarządzenie Nr 1147 Komendanta Głównego Policji z dnia 22 września 2011 roku w sprawie planowania strategicznego, sprawozdawczości i oceny pracy Policji. Na podstawie złożonej,

wieloetapowej diagnozy otoczenia Policji oraz poszczególnych obszarów jej funkcjonowania, definiowane są Priorytety Komendanta Głównego Policji. Wśród Priorytetów Komendanta Głównego Policji na lata 2013-2015 znajdują się „Działania Policji skierowane na wzrost poziomu bezpieczeństwa na drogach”. Zadaniem tego Priorytetu są: zwiększenie liczby policjantów ruchu drogowego pełniących bezpośrednio służbę na drogach, aktywizacja działań na rzecz bezpieczeństwa niechronionych uczestników ruchu, zwłaszcza pieszych oraz wzmocnienie współpracy z podmiotami pozapolicyjnymi w celu wzrostu poziomu bezpieczeństwa na drogach. Mierniki służące ocenie stopnia realizacji Priorytetu pochodzą ze statystyk policyjnych jak i z cyklicznych badań opinii publicznej takich jak Polskie Badanie Przystępczości oraz Badanie satysfakcji z pracy policjantów i pracowników Policji. Stopień realizacji zadań oceniany jest według zasad określonych w systemie oceny i tylko do poziomu garnizonów.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej informacje nie można się zgodzić ze stwierdzeniem, że statystyki pełnią dominującą rolę w pracy Policji. Jest to tylko jeden z elementów służących ocenie pracy Policji.

KOMENDANT GŁÓWNY POLICJI

gen. insp. Krzysztof GAJEWSKI